

Una gralla al soterrani

Crònica del concert d'Inxa Impro Quartet a la sala Jamboree de Barcelona

Les gralles han passat molts cops per davant de la sala Jamboree durant les matinades de Santa Eulàlia. No hi havia constància, però, que cap hagués baixat mai les escales que condueixen a la històrica cava i s'hagués enfilat a l'escenari per sonar amb aroma jazzística, fins que el passat 8 de gener **Inxa Impro Quartet** va obrir el primer cicle de jazz aborigen al temple del jazz barceloní.

Va ser abans de tocar el tercer tema. **Manu Sabaté** va dir alguna cosa com: «...i ara ha arribat el moment de fer realitat el somni de tot graller: tocar un pasdoble al Jamboree». I van començar a sonar «Les cobles de l'amor» amb l'alegria jovial del qui baixa de la muntanya a la ciutat disposat a tot. Al cap d'uns quants compassos ben ballables, les cobles es van desestructurar, els instruments van dir-se 'fins ara' i es van separar, cadascú va tirar per un banda i la música es va eixamplar i va sorprendre com només pot fer-ho amb el jazz, abans de tornar a cohesionar-se per arrodonir el número amb l'entranyable i senzill xim-pum del pasdoble.

Abans d'aquest moment històric, la primera sessió del bolo havia arrencat amb la marxeta del tradicional «Contrapàs de Castelló d'Empúries» i amb el melangiós ball pla «Sentiment», del tenorista **Jordi Molina**. Després van aparèixer fades del Pirineu ballant xotis a «Les encantades» de **Perepau Ximenis**, rebatejades al primer disc d'**Inxa Impro Quartet** com a «Lamiak scottiche»; hi va haver vals a mil temps amb «Maitre Dhû», de **Norbert Pignol**; la cantant **Alba Mur** va sortir per interpretar l'única peça cantada del repertori, la tradicional «El pardal», i **Blai Casals**, company de fatigues musicals de **Manu Sabaté**, va pujar a l'escenari per tocar l'acordió a l'exuberant «Ball pla i rebut de la platja del far» (signada per un dels ‘fars' i activistes d'això que en podríem dir jazz aborigen: **Marcel Casellas**).

També van sonar en primícia alguns temes que han de formar part del segon treball de la formació, un disc que gravaran com a guanyadors del VI Concurs Sons de la Mediterrània i on ens prometen «explorar els límits de la tradició». Així, a «Primera neu» la gralla va mostrar tot el seu potencial expressiu, travessant les orelles com un ganivet esmolat però també sent dolça com una matinada fresca, i a la megarrítmica «Les manilles» va córrer com un tren.

En reconeixement a les parets del Jamboree, es va passar pel jazz més convencional amb el «Take Five» de **Dave Brubeck** i es va acabar amb tota una declaració d'intencions: una *suite* construïda a partir d'algunes de les cançons rebels que **Charlie Haden** va adaptar al meravellós *The Ballad of the Fallen* (ECM, 1983), incloses «El pueblo unido jamás será vencido» i «Els segadors».

Si ens quedava algun dubte sobre el discurs de fons que anima aquestes propostes com aquesta (o com també el **Projecte Pirene** d'**Arnau Obiols**, que prenia el relleu a la mateixa sala amb més jazz aborigen l'endemà), aquest final ens els va dissipar tots. Enmig de tant de camí fresat, vam pujar les escales del Jamboree i vam sortir a la plaça Reial amb la reconfortant sensació d'estar assistint al naixement d'alguna cosa nova.

Si voleu saber com va anar la segona sessió d'**Inxa Impro Quartet** al Jamboree i veure'n algun vídeo, podeu llegir [l'article de Pol Ducable](#) al diari digital [Cancioneros.com](#).